

Dickův hřbitovní příběh

1.část

Kapitola 1.

Bílá hustá mlha vytvářela podivný kontrast s černou neproniknutelnou tmou. Dick se pomalu prodíral tou hustou černobílou kaší volán k sobě temným hlasem. Nevěděl, kde je ani kde se tam někde vlastně vzal. Ale ten hlas byl mocný.

Mlha se pomalu rozplynula a Dick se zastavil před zdi. Byla to zeď starého lesního hřbitova za městem. Teď už dobře věděl, kde je a věděl, že nechce jít do vnitř, ale ten hlas byl neúprosný. Bránil se. A pak. Konečně se probudil.

Dick seděl na posteli a s očima do široka rozevřenýma hleděl do tmy. Chvilku trvalo, než mu došlo, že to byl jen sen. I když ne obyčejný sen. Bylo to už téměř rok, kdy se mu podobný sen zdál naposled, ale tenkrát se mu vracel každou noc. No ano, přestal se mu zdát teprve, až když se Jay zabil, ale o tomhle Dick nerad přemýšlel.

Ještě tak nějakou dobu seděl a koukal do prázdna a ani mu nedošlo, že venku už vlastně svítá. Kdo ví, jak dlouho by tam ještě seděl, kdyby nezazvonil budík.

Ne že by byl Dick nějak impulzivní nebo měl snad agresivní sklony, prostě jen nesnášel, ranní vstávání. A tak jako už mnohokrát letěl budík rovnou proti zdi. Po pokoji se rozletěla hromada součástek, které už Dick důvěrně znal. Věděl, že za pár vteřin vtrhne do pokoje matka, aby ho pokárala za další díru ve zdi, způsobenou budíkem. Vyskočil tedy a začal se rychle oblékat. Naházela do své staříčké školní brašny několik učebnic a zrovna se chystal k odchodu, když se rozletěly dveře a na jejich prahu stála Dickova matka. Už chtěla spustit svou obvyklou přednášku o zničených zdech a penězích zbytečně vyhozených za nové budíky, ale Dick ji předběhl. Elegantně se kolem ní protáhl a jen za sebou volal. „Sorry mamí spěchám do školy. Mám zpoždění.“ Ještě za ním něco volala, ale to už byl venku ze dveří.

Dickolas, jak si sám s oblibou říkal, chodil každé ráno do školy pěšky. Bylo to pro něj nejméně výhodnější a celá cesta mu zabrala nanejvýš půl hodinky. I tak, ale chodil většinou pozdě. A protože psal domácí úkoly zásadně ve škole, měl vždy po ránu velice naspěch. Dnes ho však matka vyhnala celkem brzy, a tak neměl vůbec naspěch.

Klidně si kráčel svou cestou, vedoucí okrajovými částmi malebného historického městečka, ve kterém celý život bydlel. A tak není divu, že mu někdy připadlo směšné, když viděl všechny ty turisty, jak zuřivě fotografují starobylý gotický chrám, největší památku jeho města, na kterou měl parádní výhled z okna svého pokoje. Tak skvělý výhled, že někdy přemýšlel, jestli ho nemá pronajímat.

Pomalu se blížil ke škole a při tom si přezpíval rapový text, který cestou vymyslel a o kterém věděl, že ho zase brzy zapomene. Kdysi si s jedním kamarádem koupili na půl diktafon, aby mohli zaznamenávat všechny svoje postřehy, ale ten diktafon už neměl stejně jako onoho kamaráda.

Už z dálky viděl někoho, jak na něj mává. A věděl, že ten člověk ho vítá celkem upřímně. Byl to Dickův spolužák Fici, první, s kým Dick začal téměř před třemi lety, když nastupoval na tuto školu komunikovat. A velice brzy mezi nimi začal fungovat zvláštní výměnný obchod. Zatím co si Fici nosil z domova svačinu, kterou mu jistě s láskou připravovala jeho maminka, Dick dostával každý den na svačinu peníze. Ovšem proč by utrácel za něco tak zbytečného jako je jídlo, když životně důležitější pro něj byly cigarety.

Dick došel k Ficimu, zapálil si svoji oblíbenou Spartu, blaženě si potáhl a pak krabičku provokativně zastrčil zpět do kapsy.

Fici na něj chvíli koukal a pak jen pokrčil rameny. „No jo houštíčky se šunkou už dlouho nebyli.“

Dickolas pozvedl obočí. „A seš si jistě, že není zase tlačěnka?“ Tlačěnku nesnášel a nemohl Ficimu zapomenout, když ji včera přinesl. Fici se jen lehce usmál a Dick mu na znamení smíru podal krabičku cigaret.

Fici si jednu zapálil a poté se zeptal. „A co to, že jdeš dneska tak brzo čče.“
„Ale matka zase řádila. Kdybych rychle nevysmah, tak tam mám kázání ještě teď.“
„No jo, to znám. Aspoň si stihneš opsat úkol.“
„A ty ho máš?“ Dick věděl, že nepíše úkoly stejně jako on a polovina třídy.
„Ne na co. Stačí, že ho bude mít Fotr, nebo Soulož ne?“
„No jasně. Další Ficiho vynikající nápad. Buď to budou mít všichni Fotrovsky bezchybný, což nebude vůbec nápadný. Anebo tam budou mít všichni nasekaný stejný chyby a toho si rozhodně ta blbá kráva nevšimne.“
„Jé ty vole,“ Fici se rozhodně nechtěl nechat odbýt. „Tak tam prostě nasekáš pár chyb navíc a je to vole.“
„Jasně vole a pak už tam budeš mít tolik chyb, že stejně dostaneš bůra a pak už to bude úplně jedno, jestli si ho psal nebo ne.“
To znělo sice logicky, ale pravdou bylo, že se Fici většinou do čtyřky vešel, a to bylo samozřejmě lepší než dostat známku nehorší. Dick si psal všechny úkoly sám a nutno dodat, že dostával lepší známky než Fici, i když je psal na poslední chvíli ve škole.
Dick si zapálil další cigaretu, aby vydržel se zásobou nikotinu do polední přestávky. Poté se rozhlédl kolem sebe a udivilo ho, že tu vidí tak málo lidí. Nebyl tu ještě ani Fotr s Mladšasem, což bylo podivné, protože přijížděli společně s Ficim vlakem. Stála tu ovšem Lena, se kterou se nedávno rozešel.
Chvíli na ni koukal a obdivoval její ladné křivky. Lena byla opravdu kus. Černovláska s úžasné modrýma očima a nohama dlouhýma téměř až do nebe. Ještě nedávno mu ji hodně lidí závidělo. Ale všechno skončilo, když si z něj chtěla udělat plyšáka na hraní. Dicka tehdy hodně ranilo, když ho po krátkém románu sprostě odkopla. Další úlovek do sbírky, myslel si Dick. Ale zanedlouho Lena zjistila, že Dickolas není jako ostatní kluci, se kterými chodila a nakonec byla sama sebou překvapená, když zjistila, že ho doopravdy miluje. Jenže na usmiřování již bylo pozdě. Dick už jí nevěřil, a i když jí nejspíš stále miloval, měl strach, že ho zase zraní.
Když ho zachytila koutkem oka, otočila k němu hlavu, ale on se rychle otočil zpět k Ficimu a dělал, že ji nevidí.
„A kde jsou vůbec všichni?“ zeptal se Ficiho a přitom se snažil nenápadně zjistit, jestli ho ještě sleduje.
Fici si samozřejmě nemohl nevšimnout této hry, která se zde v různých obměnách odehrávala každý den. Počkal, až se Lena vzdálí a poté to oznámil Dickovi. Dick se otočil zpět k místu, kde stála a nemohl od něj odtrhnout oči. Hlas v srdci mu říkal, ať se zbaví všech svých pochybností a okamžitě jde za ní. Hlas v hlavě mu to zakazoval.
Fici ho chvíli pozoroval a potom řekl. „Tak proč za ní prostě nejdeš?“
Dick se na něj podíval pohledem plným smíšených pocitů a nadechl se, jako by chtěl něco významného říct. Poté beznadějně a beze slova vydechl a raději podal Ficimu další cigaretu.

U zastávky naproti škole zastavil autobus MHD a z něj, kromě jiných, vystoupili i Chobot se Souložem. Ve stejné chvíli se v ohybu zatáčky objevili i Fotr s Mladšasem. Za nimi se zdvihal kouř z cigaret a Dickovi bylo hned jasné, že se vracejí od nedaleké trafiky. Proslulá parta z třetího ročníku tak byla konečně pohromadě. Parta, která rozhodně neoslňla svými studijními výsledky, nebo nevšedními sportovními výkony. Byla to parta lidí, které když jste nenašli ve škole, měli jste jistotu, že je najdete v některé z okolních hospod, kterých bylo ve městě snad nejméně v přepočtu na obyvatele v celé Evropě.

Hned na začátku prvního ročníku, kdy se počala tato parta formovat, se jako její vůdčí osobnost projevil Pavel Telička, který byl díky svému obrovskému nosu přezdíván Chobot. Nebyl to však jen nos, který ho předurčoval. Díky své mohutné téměř dvoumetrové postavě si ihned získal přirozenou autoritu. Ovšem co se týkalo hospodské docházky, byla tu autorita jiná. Pavel Miklásek, který jako první začal o poledních přestávkách navštěvovat místo jídelny hostinec u Kouličků, jenž ležel, k jeho velkému potěšení, hned přes ulici vedle školy. Brzy se k němu začali přidávat další, a protože nikdo z nich neměl s alkoholem větší zkušenosti než Pavel, začali mu říkat Pivní Otec. Jednoduše Fotr. Dalším z party pak byl Petr Tříška. Bydlel společně s Fotrem v jedné vesnici nedaleko Krásné Hory a s Fotrem se znal už odmalička. Nebyla náhoda ani v tom,

že společně dojížděli na stejnou školu i do stejné třídy. Fotr byl pro Petra velkým vzorem a ten se snažil ve všem ho napodobovat. Protože však byl téměř o rok mladší než Fotr, ve skutečnosti i nejmladší ve třídě, všichni mu přezdívali Mladšas. Dalším členem pak byl Lukáš Kohoutek přezdívaný Soulož. Byl to pravý opak Chobota. Sto padesát centimetrů, třicet devět kilo, propadlý hrudník a k tomu nezvykle velká hlava mu propůjčovali vzhled nezbedného skřítky. A on takový i ve skutečnosti byl. Nevynechal žádnou příležitost, jak si do někoho rýpnout, nebo jak provést nějakou lumpárnu. Nikdo už dnes s jistotou neví, jak vlastně vnikla jeho přezdívka. Traduje se však, že to má co dočinění s jedním hodně starým vtípem a také s tím, jak mu často říkával Dick, že si s jeho postavou nejspíš nikdy nezasouloží. Posledním členem party byl Fici. Fici byl, jak se říká samorost. Jeho přezdívka byla odvozena od jeho příjmení, ale byla již tak zaběhnutá, že mu jí říkali dokonce i učitelé. Fici měl však ještě obrovskou řadu dalších přezdívek. Většinou o svůj vzhled moc nedbal a tak mu kamarádi někdy škodolibě přezdívali Bíbr podle knírku, který mu začínal růst pod nosem. Někdy zase Mastná Hlavo podle umaštěných vlasů, jež mu sahaly až na ramena. Někdy prostě Somrák. Ať však Fici vypadal jakkoli, jedno bylo jisté, pro Dicka byl největší kamarád.

Parta pivařů, jak jim přezdívali učitelé, poté co byli několikrát nachytáni v hospodě u Kouličků, si vyměnila pozdravy a několik z nich včetně Dicka se odebralo do třídy, aby si stihli napsat, nebo spíše opsat, domácí úkol. Dnešní den začínal hodinou Českého jazyka a se soudružkou učitelkou Filckou II, jenž dokázala plně nahradit svou tragicky zesnulou všemi nenáviděnou předchůdkyni Filcku I, si nebylo radno zahrávat.

O polední přestávce, která byla primárně určená ke konzumaci svačiny, se zhruba dvě třetiny žáků sešli v kuřárně, která byla umístěná v prostoru mezi dvěma budovami školy, které spolu byli spojené nadzemním tunelem. Celá tato stavba byla zajímavá tím, že byla umístěná ve svahu. A tak tunel, který začínal v přízemí hlavní budovy, končil v prvním patře budovy druhé. Její přízemí tak bylo vlastně patrem mínus jedna.

Dnes byl čtvrtek, den, kdy mezi dopoledním a odpoledním vyučováním, byla zbytečně dlouhá dvouhodinová přestávka. A ta se musela nějak vyplnit.

Chobot si nejprve zapálil cigaretu, párkrát z ní potáhl a poté se přitočil k Fotrovi.

„Tak co Fotře. Kam dneska? Ale hlavně, ať z tebe nevypadne Kouliček.“

„Sem snad blbej vole. Dvakrát nás tam vyhmátli, tak tam polezeme znova,“ ohradil se Fotr. „A vůbec, ty něco vymysli, seš tady domácí ne?“

„A ty seš zase Pivní Otec, Otče. Tak neříkej, že to tady nemáš zmáknutý.“

„Hm. Tak asi k Větrníkovi, jak jsme byli naposled.“

Dick stál vedle Chobota a celou rozpravu poslouchal. „Tam bych radši nechodil. Jak jsme šli minulej tejden radši do parku, tak Boušek s Koberou viděli Blažka, jak tam vočumuje. A to tam zrovna chtěli jít.“

„Tak co navrhuješ, pane chytřej?“

„Vojáka,“ odpověděl Dick jako by to byla ta největší samozřejmost na světě.

Chobot s Fotrem se se zájmem podívali na Dicka. Nikdo z nich o žádné hospodě u Vojáka nikdy neslyšel, a tak nevěděli, jestli si z nich dělá srandu nebo jestli je zve do kasáren na vojenskou přehlídku.

Dick je pobaveně sledoval.

„Hospoda u Vojáka. To je taková zastrčená knajpa asi dvě stě metrů od Rybů. Tam nás nikdo hledat nebude. A navíc tam maj nejlevnější Géčko v okolí.“

Fotr nevěděl, že Dick si předchozího dne k večeru změnil trasu svojí každodenní projížďky na kole (která vedla mimochodem i kolem Lenina bydlíště) a objel okolí školy, aby zjistil všechny hospody poblíž. Bylo zajímavé, že ačkoliv stála škola na okraji města, napočítal jich v okruhu jednoho kilometru rovný tucet. Bylo rozhodně z čeho vybírat.

Zatím co ti tři řešili plán odpolední přestávky, na druhé straně kuřárny se Fici se Souložem bavili tím, že pozorovali Mladšase, jak se snaží sbalit slečnu z nižšího ročníku. Ze začátku se mu povedlo upoutat její pozornost už jenom tím, že to byl mazák. A to byl právě ten největší problém. Jakmile totiž Mladšas zjistil, že o něj má zájem, znejistěl a začal se chovat jako naprostý idiot. Podivně se kroutil a z úst mu vycházela tak podivná a zmatená slova, že holce nezbylo, než od něj odejít a konstatovat, že je úplný magor. Fici se Souložem se tím výjevem náramně bavili a

Soulož samozřejmě nezapomněl přilít svou trochu oleje do ohně. Když Mladas zjistil, že nepochodí, rozhodl se vrátit k Fotrovi.

Fotr vždy tiše a trpělivě přehlížel to, jak se mu snaží Mladas ve všem podobat. Nejen, že se jako Fotr oblékal, ale snažil se napodobovat i Fotrovo chování. Když se však znenadání odkudsi vynořil a zeptal se. „Fotr, půjdeme dneska ke Kouličkům?“ Fotr již s nervama nevydržel a spustil.

„Ty kreténe. Ty hovado blbý. Kdes byl celou dobu, co se tady o tom bavíme?“

„Dostal kopačky od bažantky,“ ozvalo se smíchem odněkud vzadu. Fotr pokračoval. „Tobě ty magore nestačilo, když nás tam Blažek minulej měsíc načapal.“

„Ale...“ Mladas chtěl něco říct, ale Fotr ho nepustil ke slovu.

„Tobě asi nestačilo, že nás tam chyt i předminulej tejdén vole. Blažek hlídkuje u všech hospod v okruhu tří set kilometrů jak jednotka gestapa a mi půjdeme zrovna do tý, která je dvacet metrů daleko.“

„Ale vždyť se říká, že pod svíci je největší tma.“

„No jo ty blbečku, to tady minule zaznělo taky. Zaplať pámbu, že už nám tam nechtěli nalejt a Blažek nás nachytl jenom s limonádou.“

Fotr se na chvíli odmlčel a Dick dokončil myšlenku za něj.

„Jinak by nás ten novej kokot, co si říká ředitel vyházel všechny.“

„Přesně vole, tak začni přemejšlet jako normální středoškolák a ne jako blbý hovado.“

Touto větou Fotr rozhovor s Mladasem ukončil. Mladasovi ani nevadilo, že dostal sprážno. Fotr byl jeho největším idolem a to, že k němu Fotr hovořil tak otevřeně pro něj bylo téměř jako rozmluva s bohem.

Lidé v kuřárně se začali pomalu rozcházet. Blížila se další vyučovací hodina. Občanská nauka s učitelem, který nevyžadoval naprosto žádnou pozornost. Na jeho hodiny se každý těšil.

Hospodě u Vojáka se opravdu nedalo říct jinak než zblešená opilecká putyka. Bylo až s podivem, že sem pivo dodával Gambrinus. Bylo s podivem, že sem dodával pivo vůbec někdo. Hospoda se skládala z jedné podlouhlé místnosti s temně zažloutlými zdmi od cigaret těch nejhorších značek. Krátký bar s pípou stál přímo naproti dveřím. Zbytek místnosti pak zabíraly dřevěné, nahrubo stlučené lavice. Po zdech byli různě rozvěšené pivní tácky a tabule s jídelníčkem, jenž obsahovala klasické utopence s poznámkou, že byli vyrobeny podle speciálního receptu výčepního Jardy. Jedinou další výzdobou byla maskovací síť rozvěšená nad výčepem a obrovský větrák ve zdi, který udržoval ovzduší vevnitř alespoň částečně průhledné.

Dick vešel do hospody a první co spatřil, byl výčepní Jarda. Obrovitý, od hlavy až k patě potetovaný chlápek, který stál za barem a velkým kuchyňským nožem si čistil nehty na rukou. Jakmile ho Dick spatřil, chtěl se otočit k odchodu, ale zbytkem party byl zatlačen dovnitř. Ocitl se tak přímo před barem. Dickovi oči se setkali s těmi Jardovými a ten mu zamával tou malou mačetou těsně před obličejem. Dick pomyslel na malý zavírací nožik, který měl v kapse pod heslem, že každý správný muž má u sebe nůž. Tuto myšlenku však vzápětí zavrhl a raději se začal připravovat na nejhorší. Jarda, když spatřil Dickův pobledlý obličej, roztáhl svá ústa do širokého úsměvu, který odhalil dvě řady zubů stejně zažloutlých jako okolní zdi.

„Vítám vás pánové!“ Vykřikl s neskrývanou radostí a zabodl vykošťovák do pultu před sebou. „To jsou k nám hosté. Jen pojdte, posadte se!“ Při těchto slovech již stál u prvního stolu hned vedle dveří a špinavou utěrkou z něj otíral prach. Všichni se posadili plni očekávání, co je v tomto doupěti čeká.

Jarda vytáhl ze zadní kapsy svých silně ošoupaných džínů lístek a pero, jako by očekával velkou objednávku. Fotr zdvihl ze stolu umaštěný nápojový lístek a se zájmem se do něj zahleděl.

„Hm, Gambrinus čtrnáct. Kořalka čtrnáct.“

Více už na lístku nebylo. Pozvedl proto oči k tabuli na stěně.

„A utopenci podle výčepního Jardy taky čtrnáct. To jsou moc zajímavý ceny. Ale to pivo se mi zdá nějak moc drahý. Čtrnáct korun za půllitr.“

Všichni kolem stolu vyvalili na Fotra oči a Chobot, který jediný by snad mohl s Jardou změřit síly byl připraven okamžitě zasáhnout.

Výčepní Jarda však zakroutil hlavou a pousmál se. „Ale mi tady malý nedáváme. Takže co to bude?“

Teprve teď si Fotr uvědomil, že zde žádné půllitry nevidí. V policích za barem i u jediného hosta, který hluboce spal u stolu štamgastů, byly jen tupláky. Fotrovi se rázem vrátila zdravá barva do